

MANIPULACIJE LJUDIMA / VELIKI RESET

Kako se uništi država da bi je se moglo "spasiti"

5. siječnja 2026.

Like Share [Sign Up](#) to see what your friends like.

Venezuela kao ogledni primjer suvremenog imperijalnog modela

U javnom prostoru priča o Venezueli gotovo je uvijek svedena na pojednostavljenu moralnu bajku: loš režim, propali socijalizam, gladan narod i vanjski spasitelj koji dolazi donijeti slobodu. No iza te priče skriva se puno složeniji, dugotrajniji i sustavniji proces – proces koji nema veze ni s ljevicom ni s desnicom, nego s geopolitičkom disciplinom i kontrolom resursa.

Venezuela nije propala preko noći. Ona je **ekonomski iscrpljivana desetljećima**, planski i dosljedno, kroz politiku sankcija, embarga i financijske izolacije, provođenu od strane **više američkih administracija – i republikanskih i demokratskih**. Trump u toj priči nije početak, nego završni čin.

Dugotrajno davljenje, ne iznenadni kolaps

Već početkom 2000-ih, nakon što je Venezuela krenula **putem snažnije državne kontrole nad naftom i strateškim resursima** (nije ih privatizirala, dala u ruke mega korporacija), odnosi sa SAD-om ulaze u fazu otvorenog neprijateljstva. Pokušaj puča 2002. godine, u kojem je Hugo Chávez nakratko svrgnut s vlasti, označio je prijelomnu točku. Iako se narod i dio vojske suprotstavio i vratio Chaveza, poruka je bila jasna: **neposlušnost ima cijenu**.

Od tada nadalje, pritisak se ne provodi tenkovima, nego **financijskim instrumentima**.

Sankcije kao oružje modernog rata

Tijekom godina SAD je postupno:

- **financijski izolira Venezuelu**, onemogućujući joj normalno poslovanje na međunarodnim tržištima
- **blokira pristup kreditima i refinanciranju duga**, čime se guši svaka mogućnost stabilizacije ekonomije
- **sankcionira ključne institucije**, uključujući banke, državnu naftnu kompaniju PDVSA i na kraju čak i centralnu banku
- **zamrzava državnu imovinu u inozemstvu**, uključujući milijarde dolara i zlatne rezerve
- **zastrašuje treće zemlje i kompanije**, poručujući im da će i **same biti sankcionirane ako posluju s Venezuelom**

Ovo nije "ciljanje korumpiranih elita", kako se često tvrdi. Ovo je **sistemska onemogućavanje države da funkcionira**: da uvozi lijekove, hranu, rezervne dijelove za rafinerije, da održava infrastrukturu i javne usluge.

Za zemlju koja gotovo u potpunosti ovisi o izvozu nafte, naftni embargo predstavlja **ekonomski ekvivalent prekida opskrbe kisikom**.

Venezuela:

- živi od nafte
- treba uvoziti:
  - razrjeđivače
  - rezervne dijelove
  - tehnologiju
  - servisne usluge

Sankcije su:

- blokirale PDVSA
- prekinule lance opskrbe
- zabranile financiranje

➔ To nije posljedica korupcije, nego ciljane blokade.

Korupcija oslabi sustav. Sankcije ga **isključe iz svijeta**.

Humanitarna kriza kao proizvod politike

Kada takav pritisak traje godinama, rezultat je predvidljiv:

- inflacija
- nestašice
- pad životnog standarda
- masovno iseljavanje

No u javnom narativu uzrok se briše, a ostaje samo posljedica. Narodu se kaže: "Pogledajte, sustav ne funkcionira." Prešućuje se da je taj sustav **svjesno sabotiran izvana**.

Tako se stvara savršen propagandni krug: prvo proizvedeš krizu → zatim krizu koristiš kao dokaz da je intervencija nužna.

Spasitelj dolazi na kraju, ne na početku

U toj završnoj fazi pojavljuje se figura "spasitelja". U ovom slučaju, Trump se predstavlja kao onaj koji će "osloboditi narod Venezuele", iako dolazi **nakon desetljeća politika koje su taj narod gurnule na rub opstanka**.

To nije kontradikcija, nego obrazac.

Isti model viđen je u Iraku, Libiji, Siriji:

1. dugotrajna destabilizacija
2. sankcije i izolacija
3. humanitarna kriza
4. moralni narativ
5. intervencija
6. "oslobođenje" koje često znači privatizaciju, gubitak suvereniteta i trajnu ovisnost

Lažna dilema: diktator ili demokracija

Javna rasprava se namjerno svodi na pitanje: "Je li Maduro diktator?"

Time se pažnja odvlači od važnijeg pitanja: **tko ima pravo ekonomski gušiti cijelu naciju i pod kojim izgovorom?**

Čak i kada vlast u Venezueli jest korumpirana i represivna – a jest – to ne opravdava **kolektivno kažnjavanje 25+ milijuna ljudi** niti rušenje države kroz financijski rat.

Šira slika: discipliniranje neposlušnih

Venezuela nije izolirani slučaj. Ona je primjer što se događa državama koje:

- inzistiraju na kontroli vlastitih resursa
- ne žele biti dio zapadnog financijskog poretka
- pokušavaju voditi suverenu politiku

Poruka svijetu je jasna: **ili se uklopiš, ili te slome – pa te onda "spase"**.

Venezuela nije propala jer "socijalizam ne funkcionira", niti zato što je narod nesposoban. Propala je jer je **20+ godina bila sustavno financijski davljena**.

A kada je dovoljno oslabiš, tada više nije teško glumiti spasitelja.

Najveća tragedija nije samo u patnji Venezuele, nego u činjenici da se isti model prodaje kao moralna obveza, demokratska dužnost i humanitarna intervencija.

Dok god ljudi gledaju samo posljednji čin, a ne cijelu predstavu, **spasitelji će uvijek dolaziti nakon što je kuća već spaljena.**

Zašto se sankcije uvijek prodaju kao “humane”

Sankcije se u javnosti gotovo uvijek predstavljaju kao *human alat*. Kao “mekša” alternativa ratu. Kao pritisak na “režim”, a ne na narod. No stvarnost je drukčija.

Sankcije ne pogađaju apstraktne strukture moći – one pogađaju **ekonomiju**, a ekonomija je krvotok društva. Kada se državi onemogući pristup kreditima, tržištima, valutama, tehnologiji i međunarodnom platnom sustavu, posljedice ne osjete političke elite prve, nego **bolnice, opskrbeni lancii, radnici i najslabiji slojevi društva.**

Zašto se onda sankcije uporno nazivaju “humanima”?

Zato što taj narativ ima jasnu psihološku funkciju: on **oslobađa moralne odgovornosti** onoga tko ih uvodi. Ako su sankcije “humane”, tada je svaka posljedica – nestašica, siromaštvo, kolaps institucija – krivnja isključivo “korumpiranog režima”.

No u praksi, sankcije često **potiču upravo ono protiv čega se navodno bore.**

Kada se ekonomija urušava:

- raste crno tržište
- raste klijentelizam
- raste korupcija
- raste moć onih koji kontroliraju oskudne resurse

Sankcije ne smanjuju korupciju – one je **sistemske proizvode.**

Istodobno, sankcije stvaraju savršeni politički okvir: najprije se zemlja ekonomski izolira i destabilizira, a zatim se ista ta destabilizacija koristi kao dokaz da “sustav ne funkcionira” i da je potrebna vanjska intervencija, promjena vlasti ili “reformne”.

Tako se razaranje prodaje kao pomoć. A pomoć kao moralna nužnost.

Nazivati sankcije "humanima" znači **preimenovati kolektivno kažnjavanje u etički čin**.
To nije humanost – to je semantičko oružje.

Pravo pitanje nije jesu li sankcije nasilne. Pravo pitanje je: **kome koriste, a tko plaća cijenu**.

I zašto se ta cijena uvijek plaća tiho, daleko od kamera, dok se na naslovnica govori o "demokraciji", "vrijednostima" i "spašavanju naroda".

Gdje počinje odgovornost vlasti Venezuele

Da budemo poštteni – nije nevinna.

Korupcija i klijentelizam – stvarni problem

- goleme količine novca su:
  - loše upravljane
  - pronevjerene
  - korištene za kupovinu lojalnosti

To je:

- oslabilo institucije
- uništilo povjerenje
- stvorilo neučinkovit aparat

Pretjerana ovisnost o nafti

- zanemarivanje diversifikacije
- oslanjanje na visoke cijene
- loša priprema za pad tržišta

➡ To je **strateška pogreška**, ne američka odluka.

Autoritarni refleksi

- gušenje opozicije
- kontrola medija

- represija

To je:

- dodatno legitimiralo vanjski pritisak
- oslabilo unutarnju koheziju

Ključna razlika koju mediji brišu

Korupcija i loše upravljanje:

- stvaraju slabost

Sankcije i embargo:

- pretvaraju slabost u kolaps

Jedno bez drugoga ne daje današnji rezultat. Ali moramo biti svjesni da kad:

- nema legalnog uvoza
- nema normalnih bankarskih kanala
- nema transparentnih ugovora

onda:

- roba dolazi preko posrednika
- cijene se dogovaraju u sjeni
- privilegije se dijele kroz veze, ne kroz pravila

 Korupcija postaje funkcionalna, ne iznimka.

U sankcioniranom sustavu:

- pošteni birokrati ispadaju
- preživljavaju oni koji:
  - znaju zaobilaziti sustav
  - imaju međunarodne veze
  - kontroliraju logistiku

➔ To je darvinizam sankcija – ne preživljavaju najbolji, nego najsnalažljiviji.

Paradoks koji se ne želi priznati

Sankcije se opravdavaju riječima:

“Želimo smanjiti korupciju i pomoći narodu.”

U stvarnosti:

- one proizvode više korupcije
- jačaju najtvrdje strukture
- uništavaju unutarnje korektive

To nije greška sustava.

To je predvidiva posljedica.

Zato je važno razumjeti sljedeće

Korupcija u Venezueli:

- nije počela sa sankcijama
- ali je eksplodirala zbog njih

Sankcije nisu:

- lijek protiv loše vlasti

One su:

- akcelerator raspada

Sankcije ne čiste sustav – one uklanjaju imunitet, a bolest se tada širi nekontrolirano. Tako da, kada govorimo o korupciji u Venezueli, htjeli to priznati ili ne, velikim djelom je posljedica američkih politika prema toj zemlji.

Jer, sankcije nisu uvedene da bi se:

- smanjila korupcija
- poboljšala demokracija

One su uvedene da bi:

- **promijenile ponašanje države**
- **otvorile resurse**
- **disciplinirale neposlušnost**

A, cijenu toga **uvijek plati narod**. Što se nekako uvijek, izostavi.

Koliko god nevjerojatno izgledalo, ovaj dio priče je tek površina, zaronimo dublje.

Tehnokracija, 4IR i rat za resurse: zašto se države prvo slome, a zatim “spašavaju”

Ako se slučaj Venezuele promatra izolirano, lako ga je svesti na ideološki sukob: socijalizam protiv kapitalizma, diktatura protiv demokracije. No kada se isti obrazac ponovi u Iraku, Libiji, Siriji, Iranu i drugdje, postaje jasno da **ne govorimo o iznimkama, nego o modelu**.

Taj model nije ideološki. On je **tehnokratski**.

Što je tehnokracija u praksi (ne u teoriji)

Tehnokracija nije vladavina “znanosti za dobrobit čovjeka”, kako se često romantično prikazuje. U praksi, ona znači:

- upravnje društvima kroz **resurse, podatke i infrastrukturu**
- depolitizaciju moći (“to nije odluka, to je nužnost”)
- koncentraciju kontrole u rukama financijskih, energetske i tehnoloških centara
- pretvaranje država u **upravne zone**, a ljudi u **varijable sustava**

Četvrta industrijska revolucija (4IR) zahtijeva **ogromne količine resursa**:

- energiju (nafta, plin, litij, rijetki metali)

- vodu
- zemlju
- logističke koridore
- političku stabilnost pod kontrolom

O čemu smo [već pisali](#).

Venezuela, Latinska Amerika i Globalni jug u tom kontekstu nisu "problematične regije", nego **strateške zone resursa**.

Zašto neposlušne države moraju prvo biti slomljene

Tehnokratski sustav **ne trpi suverenost nad resursima**. Država koja inzistira na:

- državnoj kontroli nafte
- vlastitoj monetarnoj politici
- suradnji izvan zapadnog financijskog sustava

predstavlja **smetnju**, ne zato što je "lijeva", nego zato što je **nepredvidiva**.

Takvu državu je teško "integrirati" dok funkcionira. Zato se primjenjuje drugačiji pristup:

1. financijska izolacija
2. urušavanje ekonomije
3. nezadovoljstvo naroda
4. delegitimizacija vlasti
5. "humanitarna intervencija"
6. restrukturiranje sustava prema vanjskim pravilima

Tek kada je država slomljena, **resursi postaju dostupni pod "pravim uvjetima"**.

4IR ne traži slobodne ljude – traži stabilne tokove

Za razliku od ideologija 20. stoljeća, tehnokracija:

- ne traži da vjeruješ
- ne traži da glasaš
- ne traži ni da se slažeš

Traži samo:

- da sustav radi
- da tokovi energije, podataka i sirovina budu stabilni
- da nema “neposlušnih čvorova”

U tom smislu, Venezuela nije “neuspjeh”, nego još nedovršen projekt.

Zašto ljudi emocionalno brane intervencije koje uništavaju narode

Ovdje dolazimo do psihološkog dijela, možda i važnijeg od geopolitike.

Potreba da svijet ima “dobre” i “loše”

Ljudi teško podnose kompleksnost. Lakše je vjerovati u priču:

- zli diktator
- dobar spasitelj

Ako prihvatiš da su “demokracije” sposobne planski uništavati narode (sankcijama, embargom, izolacijom...), ruši se cijeli moralni okvir u kojem si odrastao.

Zato se **ne brani intervencija**, nego **slika svijeta**.

Identitetska navezanost

Mnogi ljudi nisu samo politički orijentirani – oni su **identitetski vezani**:

- “ja sam demokrat”
- “ja sam desničar”
- “ja sam protiv diktatura”

Kada intervencija dolazi s “njihove strane”, oni je brane **instinktivno**, jer priznanje zločina znači **krizu vlastitog identiteta**.

Moralni bijeg od odgovornosti

Ako prihvatiš da su sankcije uzrok patnje:

- moraš se suočiti s vlastitim prešutnim odobravanjem
- moraš priznati da si šutio dok su drugi gladovali

Lakše je reći:

"Sami su krivi."

To oslobađa savjest.

Projekcija vlastite nemoći

Branjenje "velike sile koja intervenira" često je nesvjesni pokušaj da se čovjek osjeti **na strani moći**, a ne žrtve.

Ako se identificiraš sa snažnim:

- ne moraš osjećati vlastitu bespomoćnost
- ne moraš se pitati što bi se dogodilo da si ti sljedeći

Iluzija da je "rezultat bitniji od metode"

Rečenica:

"Nije bitno zašto, bitno je da su ljudi slobodni"

zvuči humano, ali skriva zamku.

Jer ako opravdaš metodu:

- ekonomsko davljenje

- kolektivno kažnjavanje
- destabilizaciju

onda si **prihvatio logiku sustava**, a ne moral. I sutra će se ista metoda primijeniti negdje drugdje – možda bliže nego što misliš.

Tehnokracija ne treba zle ljude – treba uvjerene

Sustav ne opstaje zato što je svatko zao, nego zato što **dovoljno ljudi vjeruje da je nužan**.

Tehnokracija ne vlada silom, nego:

- narativima
- strahom od kaosa
- obećanjem reda, stabilnosti i "napretka"

A cijena tog reda često se plaća:

- tuđim resursima
- tuđom djecom
- tuđom slobodom

dok se ne približi i našim vratima.

Istina (neugodna, ali čista)

Narod Venezuele je žrtva i vlasti i vanjskog sustava.

Ali zapadni narativ priznaje **samo jednu polovicu krivnje** – onu koja mu odgovara.

Trump se ne pojavljuje kao spasitelj. On se pojavljuje kao **završni glasnik procesa koji traje desetljećima**. Da je Kamala Harris predsjednica, situacija bi bila potpuno ista.

Zato je vrijeme da se vratimo u povijest i, postavimo pitanje koje je postavio veliki broj ljudi:

Kako su ljudi mogli podržavati Hitlera?

Ljudi se često pitaju kako je moguće da su milijuni građana nacističke Njemačke podržavali Hitlera. Kako su mogli ne vidjeti? Kako su mogli šutjeti? Kako su mogli sudjelovati?

To pitanje gotovo se uvijek postavlja s **moralne distance**, iz uvjerenja: "**mi danas to nikada ne bismo dopustili.**"

No upravo tu leži najveća iluzija.

Građani Njemačke **nisu se doživljavali kao zli ljudi**. Nisu ustajali ujutro s mišlju da podržavaju zlo. Podržavali su **red, stabilnost, sigurnost, oporavak gospodarstva, nacionalni ponos**. Podržavali su **rješenja**. Podržavali su **narativ**.

Zlo se nije predstavljalo kao zlo. Predstavljalo se kao **nužnost**.

Mehanizam nije nestao – samo je promijenio jezik

Danas se više ne govori o "nadmoći" i "neprijateljima naroda".

Danas se govori o:

- sigurnosti
- stabilnosti
- demokraciji
- ljudskim pravima
- humanim intervencijama
- sankcijama za dobrobit naroda
- zaštiti poretka

Ali psihološki obrazac je isti.

Kada ljudi emocionalno prihvate narativ da je *neka grupa, neka država ili neki vođa* prijetnja "svima nama", tada su **spremni opravdati gotovo sve**:

- ekonomsko gušenje cijelih naroda
- sankcije koje ubijaju sporo
- kolektivnu kaznu
- suspenziju suvereniteta
- "kolateralnu štetu"

I sve to **bez osjećaja osobne odgovornosti**.

Najopasnija podrška je nesvjesna podrška

Većina Nijemaca nije "podržavala Hitlera" onako kako to danas zamišljamo. Podržavali su **sustav koji je obećavao red, a delegirali moralnu odgovornost autoritetu.**

Isto se događa danas.

Ljudi ne kažu:

"Podržavam ekonomsko uništavanje Venezuele, Irana ili neke treće zemlje."

Oni kažu:

"Pa što da se radi, to je zbog demokracije."

"Sankcije su humane. Bolje nego vojno rješenje"

"Krivi su njihovi vođe."

"Mi samo reagiramo."

Tako se **odgovornost razvodnjava**, a savjest uspavljuje.

Sustav ne traži tvoju mržnju – samo tvoju pasivnost

Najveća pogreška je misliti da se povijesna zla događaju zato što su ljudi zli.

Ne.

Događaju se zato što ljudi **prestanu misliti izvan dopuštenog okvira**. Što se događa i danas.

Kada se prestane postavljati pitanje:

- *Tko ima koristi?*
- *Kome ovo stvarno pomaže?*
- *Zašto se uvijek "spašava" tako da netko izgubi sve?*

... tada ljudi postaju **funkcionalni kotačići**, a ne svjesni sudionici.

Možda najveća zabluda našeg vremena jest uvjerenje da smo "evoluirali" iznad prošlih zločina. Nismo. Promijenili smo **riječi, simboliku i medijski packaging**, ali **psihologija mase ostala je ista**.

I zato je sasvim moguće — čak i vjerojatno — da mnogi danas **podržavaju iste obrasce moći**, samo pod drugim imenima, uvjereni da su "na pravoj strani povijesti".

Kao i tada.

Razlika između slobodnog čovjeka i korisnog instrumenta sustava **nije u ideologiji**, nego u sposobnosti da vidi obrazac dok se događa — a ne tek kad završi.

OPĆA DEKLARACIJA O LJUDSKIM PRAVIMA – Članak 19.

Svatko ima pravo na slobodu mišljenja i izražavanja; to pravo uključuje slobodu zadržavanja mišljenja bez uplitanja i slobodu traženja, primanja i širenja informacija i ideja putem bilo kojeg medija i bez obzira na granice.

[Like](#) [Share](#) [Sign Up](#) to see what your friends like.

0 comments

Sort by Oldest

Add a comment...

[Facebook Comments Plugin](#)

TAGGED [EMBARGO](#) [KONTROLA](#) [NAFTA](#) [RESURSI](#) [SANKCIJE](#) [VELIKI RESET](#) [VENEZUELA](#)

[EDIT](#)

RELATED POSTS

Što mediji govore o Venezueli, što sustavno prešućuju i – najvažnije – zašto

5. siječnja 2026.

Kako lažne demokracije izvoze "demokraciju" – I zašto iza tog izvoza rijetko stoji sloboda, a gotovo uvijek – kontrola

5. siječnja 2026.

Tehnološki, digitalan sustav je itekako materijalan, i treba enormnu količinu resursa kako bi se izgradio, tu dolazimo do Venezuele

5. siječnja 2026.

PREVIOUS ARTICLE

Što mediji govore o Venezueli, što sustavno prešućuju i – najvažnije – zašto

ZDRAVLJE

PRAVO NA POBAČAJ: „Kako je žena (ili par) uopće doveden u situaciju da trudnoću doživljava kao prijetnju ili prepreku?“

19. prosinca 2025.

Analiza članka i spin-mehanike, te objašnjenje zašto je hrana poluga kontrole u tehnokratskom sustavu

17. prosinca 2025.

DOKUMENTARNI FILM – “Neugodna studija”

3. studenoga 2025.

Profesor s MIT-a poziva na trenutačnu obustavu covid mRNA “cjepiva”

1. veljače 2023.

FACEBOOK

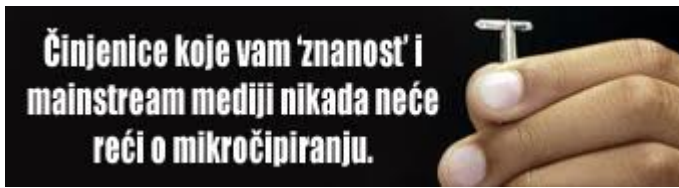

2012 Transformacija Svijesti
103 061 followers

[Follow Page](#)

LINKOVI

NIJE LI PAMETNA TEHNOLOGIJA SUPER

00:00

01:26

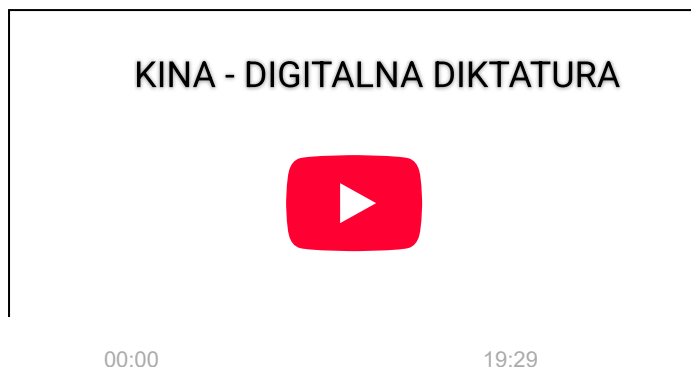
PREISPITUJTE SVE

00:00

01:59

KINA – DIGITALNA DIKTATURA

ZADNJI ČLANCI

Što mediji govore o Venezueli, što sustavno prešućuju i – najvažnije – zašto
5. siječnja 2026.

Kako lažne demokracije izvoze "demokraciju" – I zašto iza tog izvoza rijetko stoji sloboda, a
gotovo uvijek – kontrola
5. siječnja 2026.

Tehnološki, digitalan sustav je itekako materijalan, i treba enormnu količinu resursa kako bi se
izgradio, tu dolazimo do Venezuele
5. siječnja 2026.

Jedna Svijest, Jedno s Bogom ali ne i jednaki Bogu – i zašto su karma i reinkarnacija zamka
4. siječnja 2026.

VIDEO: VRIJEME VELIKOG RAZOTKRIVANJA – David Icke
4. siječnja 2026.

TAGOVI

5G Bog buđenje cjepiva codex alimentarius David Icke Don Miguel Ruiz duhovnost
Eckhart Tolle ego EU gmo iluminati iluzija iluzorno ja Istina jedno kontrola
kontrola uma koronavirus krešimir mišak kriza laž ljubav manipulacije ljudima mediji
metafizika misli nadzor NWO obmane politika rak sada sadašnji trenutak sloboda
sreća strah svijest um umjetna inteligencija vjerovanja zdravlje znanje zračenje

O BLOGU

Svjestan da čovječanstvo prolazi kroz veliku sustavnu, fizičku i duhovnu preobrazbu moj cilj je na ovome blogu pružiti što više kvalitetnih informacija koje se ne mogu pronaći u medijima glavne struje, gdje ih se cenzurira ili jednostavno zaobilazi.

Velimir Gašparić, bloger i građanin novinar (citizen journalist)

Copyright © 2026 Transformacija Svijesti.

Powered by WordPress and HitMag.
